

לפתוח דלת עם פיג'מה

הרב אשר קובלסקי שליט"א

הגאון רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל נודע בהתמדתו המופלאה, שהיתה לשם דבר. לא פסיק פומיה מגירסא, שלוש מאות ששים וחמש יום בשנה היה עוסק בתורה, שקוע בנבכי סוגיותיה והלכותיה. אין פלא איפוא, כי כשביקש אחד הבחורים לקבוע עמו חברותא, לא ראה רבי אברהם כל פגיעה במעמדו ללמוד עם בחור צעיר לימים, ושמח לקבוע עמו חברותא מדי שבת בשבתו, בשעות הצהריים, אחרי סעודת שבת...

במשך כמה שבועות, הגיע הבחור לביתו בשעה היעודה, נקש על הדלת ונכנס אל הסלון, בו כבר ישב רבי אברהם והספר פתוח לפניו. שבת אחת, הגיע הבחור ללימוד החברותא הקבועה בשעה היעודה, ובטעות, יצאה שגגה מתחת ידיו והוא לחץ על הפעמון...

צלצול חד וצורמני החריד את ביתו של רבי אברהם, צלצול שעוצמתו היתה כפולה ומכופלת בשל העובדה כי שבת היום, וצלצולים אינם נשמעים ביום השבת... לא היה זה צלצול ארוך, בחלוף שניות בודדות נזכר הבחור והפסיק לצלצל, אך די היה בו כדי להישמע בקול רם, חד וברור, ואין ספק כי מישהו כאן טעה ושגגת שבת יצאה תחת ידו...

עתה, עמד הבחור מאחורי הדלת הסגורה ופניו החוירו כסיד. הוא ידע כי רבי אברהם לא חושדו בחילול שבת, ועם זאת, הוא רצה כי האדמה תפער פיה תחתיו ותקבור אותו מבושה... ככה, בבית רבו, לחלל את השבת אפילו בטעות? פניו הסמיקו והחוירו לסירוגין, והוא ברר את מילותיו, כיצד יאמר לרבו כי היתה זו טעות מצערת, ואולי יבקש ממנו דרך תשובה, הרי לא נעים לעבור על אירוע כזה כלא היה דבר...

הוא ציפה לדלת שתפתח, אך זו לא נפתחה. חולפות חמש דקות, ועדיין – הדלת לא נפתחה. 'מוזר', הרהר הבחור, 'הרי בוודאות שמע רבי אברהם את הצלצול, והוא כנראה משער כי אני הוא העומד בפתח. מסתבר שכהרגלו הוא יושב בסלון, ממש מעבר לדלת. מדוע איפוא הוא אינו פותח?'

חלפו עוד חמש דקות, והדלת עודה סגורה. הבחור העומד בחוץ החל להתאושש מההלם הראשוני, וכבר חלפו בראשו מחשבות שמא ואולי היה הצלצול קצר ממה שנראה, ואולי – היה רבי אברהם בדיוק במקום אחר ולא שמע את הצלצול... כשחלפו חמש דקות נוספות ועדיין הדלת סגורה, הרשה לעצמו הבחור לדפוק בבטחה על הדלת, הן אם הדלת לא נפתחה עד עכשיו – מסתבר כי רבי אברהם לא שמע את הצלצול...

גם עכשיו לא נפתחה הדלת מיד. בחלוף כמה שניות שמע הבחור ממרחק קול פסיעות בנעלי בית, ורגע אחר כך נפתחה הדלת עד כדי מחציתה, ומעברה השני הציץ ראשו של רבי אברהם, לבוש בפיג'מה... 'סליחה' התנצל רבי אברהם, 'הלכתי בדיוק לישון, רצייתי לקום לפני שתבוא אבל לא הספקתי. אוי, כה שלא נעים לי ממך... הטרחת עצמך לבוא אליי, ועדיין אינני מוכן לקבל פניך... אני מתנצל, אבל אבקשך להיכנס בבקשה לסלון ולהמתין קמעא, עד שאתלבש ואבוא ללמוד אתך בשמחה...'

אבן ענקית, סלע שאין מילים לתאר את גודלה, נגולה מליבו של הבחור. 'ניסי ניסים', הרהר לעצמו, 'בדיוק השבוע עלה רבי אברהם על יצועו לשינה בשבת אחר הצהריים, וישן שינה עמוקה בעת שצלצלת. אם הוא לא התעורר מיד מהצלצול – משמע הוא כלל לא שמע אותו...'

אחרי כמה דקות, הגיע רבי אברהם לבוש כיאות, התנצל שנית מעומק הלב על שנרדם, ושקע בלימוד, בצוותא עם החברותא...

רק שנים אחר כך, גילו בני ביתו כי רבי אברהם, ככל שבת בשבתו, ישב בסלון ולמד, ממתין לבוא החברותא. מיד כששמע את הצלצול, רגע לפני שפתח את הדלת, הבין כי הבחור שצלצל עומד מאחוריה חיוור ומבווייש, והחליט להוציא לפועל הצגה מושלמת – רץ לחדר השינה, פשט בגדי שבת ועבר לבגדי שינה, המתין עוד כמה דקות, והגיע לדלת כשקורי שינה תפוסים בעיניו...

לנהוג כבוד. לפעמים אפילו מילה טובה לא צריך לומר, מספיק למנוע חבר מבושה, לא להפנות מבט לועג, לא להפנות מבט כלל. מי שלנהוג כבוד בחברו עומד בראש מעייניו, לא מתבלבל כשהוא שומע צלצול, והופך למציג מוכשר, מוכשר עוד יותר בנהיגת כבוד ברעהו...

לפתוח דלת עם פיג'מה

לעילוי נשמת
הרב אלטר אהרן יצחק
הרשקוביץ זצ"ל
י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלון לשבת

200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 056

השבון 61135

אסמכתא למייל:

shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, בני ברק, חדרה
פתח תקווה, רחובות, אשדוד,
מודיעין עילית ואחיסמך.

העלון נתרם השבת

ע"י הרב אברהם אידלמן שליט"א ובני משפחתו

בתת ה' שמחה במעונם

יזכו לדורות ישרים מבורכים ובנין עדי עד, אמן.

דע לאן אתה נוסע

הרב שמואל רבינוביץ' שליט"א

אחד מגדולי בעלי תשובה בדורות הקדמונים, היה הצדיק רבי חיים מפיעטרקוב זצ"ל, בפולין, הידוע בכינוי "דוקטור ברנהארד" - שהתנהג בתחילת דרכו כמתבולל ונחשב בשעתו מגדולי הרופאים שבכל מזרח אירופה. באורח מופלא ביותר מצא האיש את דרכו בחזרה אל צור מחצבתו, ושב אל ה' בכל לבו, התעלה במדרגות, עד שהתפרסם כבעל רוח הקודש ורבים מחסידי הדור השכימו לפתחו.

בטרם חזר בתשובה, הוזעק פעם רופא זה ביום כיפור, אל מיטתו של רוזן פולני גוסס. ויהי כבואו לשם מצא שהחולה כבר נפח רוחו, וכי לחינם בא. אולם בשובו הביתה חלף על פני העיירה לעלוב, רכוב על סוסו, ושם הוזעק להגיש עזרה לכלת הרה"ק רבי דודל זי"ע שנתקפה בציריה. הרבי ברכו כי "בזכות המצוה הגדולה שקיים עכשיו, ימחלו לו כל העבירות שעשה עד עתה". לאחר מכן הפליג עמו בשיחה ארוכה, שיחה מלב אל לב, עד אשר נגע בציפור הנפש שלו, כשהרבי קורא ברגש: "חיים דוד, אילו היית חוזר בתשובה, היית גורם בכך נחת רוח עצומה לאביך שבשמיים...".

באותו רגע נמס לב האבן. הנשמה הטהורה הפשילה מעליה את הקליפה וחזרה לכור מחצבתה.

אחרי זמן כשהעביר לפני העיניים, את ההשתלשלות הנאדרה של חזרתו אל האור האלוקי, נזכר רבי חיים דוד זצ"ל בדברים המאלפים שאמר לו הצדיק באותו יום כיפור: בספר "שמואל" מסופר (שמואל, א' ט' א"ו) כי לפני שנמשח שאול למלך על ישראל, אבדו לאביו אתונות והוא יצא עם נערו לחפש אחריהם. עברו שניהם בצוותא הרים וגאיות, חיפשו בלא הפוגה במשך שלושה ימים ולא מצאו. משלא עלה בידם לגלות את האתונות, אמר הנער אל שאול: לא הרחק מכאן יושב שמואל הרואה - הנביא, הבה ניגש אליו "אולי יגיד לנו את הדרך אשר הלכנו עליה?"

שאל הרבי מלעלוב זצ"ל: למה הפסוק משתמש בלשון עבר "אשר הלכנו עליה?" מדוע אינו אומר "אולי יגיד לנו את הדרך אשר הלך בה?" הרי חפצם היה לקבל את עצת הנביא על הדרך שבה ראוי להם ללכת מכאן והלאה? אלא, המשיך והסביר לו הרבי זצ"ל, כל דרך אשר אדם הולך בה יש לה תכלית. אין אדם הולך סתם ככה, לחינם. למראית עין היתה הליכת שאול הליכת - שווא, כי את האתונות לא מצא, אבל, לאמיתו של דבר הלך אז בדרך שהוליכה אותו אל הכתר. וזה מה שרצה לברר אצל הנביא שמואל מדוע הוא נשלח לחפש אתונות של אביו כשהם כבר לא נמצאים.

ככה גם אתה היום, אמר לפרופסור המהולל. יצאת להגיש עזרה לפריץ שכבר מת. נסיעה לחינם - הלא כן? אך לאמיתו של דבר הוליכו אתכם דרך זו ישר אל המבוע... אל מקור חיין.

ידיעת ה'

הגאון רבי לייב מינצברג זצוק"ל

בראשית הכל עומד השורש והעיקר הגדול, והוא - ידיעת ה', לדעת כי האלוקים אלוקי ישראל הוא הבורא הוא ממציא כל נמצא וכל הנמצאים משמים וארץ לא נמצאו אלא ממנו. והוא לבדו העושה לכל

המעשים והמנהיג את כל הברואים. וידיעה גדולה ויסודית זו הריהי אמת פשוטה נהירה וברורה, ואינה צריכה להוכחות

עמוקות וסבוכות, אלא היא ידיעה שכלית כמו ידיעת חשבון פשוט. ואף שנקרא 'אמונה' אין הכוונה שיש כאן סוג הכרה עמומה, וכאילו שצריך להאמין בדבר שאינו פשוט לו, אלא מכיוון שאין הדבר נתפס בחושים ואינו נראה בעיני בשר, לכן נקרא אמונה, אבלוודאי הוא נודע וברור במחשבה והתבוננות ונראה בעיני השכל, וכפי שדבר זה נקרא בתנ"ך בשם ידיעה - 'אתה הראת לדעת', 'יודעת היום והשבות אל לבבך', 'דע את אלוקי אביך'.

[ויתכן עוד שנקראת ידיעה זו 'אמונה', משום שאף שהידיעה על מציאותו היא מוכרחת בשכל בפשיטות, אולם אין עצם מהותו מושגת ונודעת מה היא, רק שמוכרח באופן שכלי שכן הוא הדבר.]

ואכן יש במוני המצוות שלא חיטבו את האמונה וידיעת ה' כמצוה במניין המצוות. והיינו משום שאין מקום לצוות על כך, שהרי הוא דבר פשוט ברור ונהיר. [וכמו שאין מקום לצוות על הידיעה שעכשיו הוא יום או לילה, שהרי זו ידיעה ברורה ופשוטה].

וגם אלו שכללו את האמונה במניין המצוות, הכוונה בזה שיש מצוה לזכור תמיד ידיעה זו, להתהלך עמה, לא לשכוח ולא להסיח דעת מכך. וגם להעמיק ולהתבונן בזה באופן שיגיע להתרגש מרוממותו יתברך להעריצו ולעמוד ביראת הכבוד לפניו, ולהשתאות מקדושתו הבלתי נתפסת. וכן להתנהג בהתאם לידיעה זו, לבטוח ולבקש ולהודות לו יתברך.

והנה בספרים האריכו והרחיבו באר היטב בעניין היסודי הזה של ידיעת ה' והאמונה, כל אחד בסגנונו וכפי הדרך שנראה לו שהיא היותר קרובה אל הלב. בדור האחרון ירד בעולם קרנה של הכפירה, והאמונה בהי הולכת ונעשית נחלת כל יושבי תבל, נתפשטה ההבנה הברורה שלא יתכן שהעולם נעשה מעצמו, ואנשי המדע כבר מודים על האמת והגיעו למסקנה כי בוודאי יש אלוקים בארץ. וכיום תמהים כיצד בעבר העלו בני אדם ברעיונם מחשבות סכל ושטות כאלו, שהעולם נעשה מעצמו.

בימינו פתוח הלב להבין ולהשכיל שאין שייך שיהיה דבר קיים קדמון מאז מעולם אלא אם כן הדבר הזה הוא מחוייב המציאות. השאלה הפשוטה ימה פתאום שיהיה כללי מתעוררת היום אצל כל בעל שכל. ומכיון שכל הבריאה הרי אינה מחוייבת המציאות אזי בהכרח שמישהו יצר אותה, ובהכרח שהסיבה לכל מה שנמצא הוא האלוקים שהוא בוודאי מחוייב המציאות - כלומר שהוא קיים מחמת עצמו והוא קדמון שאין צורך לקיומו לסיבה קודמת. וההבנה הנשגבה הזאת שהיתה בעבר נחלת מועטים בני העליה המעמיקים, נעשית בימינו מובנת לכל בר דעת המתבונן היטב, והדבר מתיישב על לבו.

להצטרפות להאמונה במייל'

נא לשלוח בקשה למייל:

shuly3910@gmail.com

לכל פרה יש כתובת

הרב רפאל מנת שליט"א

אומרים שכמו שלכל כדור יש כתובת, גם לכל טרקטור יש כתובת. המציאות הקשה לימדה אותנו את זה בשעה שברחנו מהצפון עם הקטיושות וקבלנו פצמריים בדרום, כשברחנו מהדרום והתעוררנו מהאזעקות בבני ברק וכשנמלטנו לעיר שזכתה למנת הרקטות הנמוכה ביותר מכל עיר אחרת שדרומית לה – העיר ירושלים, ושם נתקלנו במפלצת הטרור שפשטה צורה ולבשה ישנה בדמות פיגוע דריסה מחריד. אי אפשר לברוח ממה שנגזר עליך, אי אפשר להפסיק לחשוש בכל מקום. זאת המציאות הכואבת.

אבל בניגוד למה שזה נראה, אני דווקא ממש לא פסימי היום. אפשר לומר אפילו די אופטימי, או כמו שקוראים לזה במחוזותינו – אופטימיות זהירה. כי הצד השני של מטבע הפחד והחשש, הוא הצד של ההצלה והנס. נכון, לכל כדור יש כתובת. וזה אומר שגם אם תהיה במרחק מטר ממנו לא יקרה לך כלום, כי הכדור הזה לא היה מיועד אליך. אבל אחרי הכל, זה נחמד לראות שיש כל כך הרבה כדורים ואף אחד מהם לא קבל את הכתובת שלך. וזה נחמד לראות את המציאות הזאת כי הרי כל אחד יודע שהיו מעל שלושת אלפים רקטות ופצמריים ששוגרו ללב האוכלוסייה והכתובת שלהם הייתה – ובכן, לא הכתובת שיכולה הייתה להיות. הם גם לא טעו בכתובת, הם פשוט לא פגעו.

ואם זה לא נס, מה זה נס? ואם נס כזה לא גורם לך לחייך למרות הכל, מה כבר יכול לגרום לך כן לחייך?

לכל טרקטור יש כתובת, נכון. אבל זה עדיין יכולה הייתה להיות כתובת שמכילה הרבה יותר נפגעים. שנדבר על האוטובוס הריק שעמד בתחנה? או שאולי נדבר על העיכוב הבלתי מוסבר ביציאה של אלפי תלמידי ישיבת מיר באותה שעה, שמנע אסון בלתי נתפס. אפשר גם לדבר על ההשתוללות שלו בכיכר הומה עם נפגעים מעטים, או האקראיות שניוית. אם לכל כדור יש כתובת בה הוא אמור לפגוע, אז לכל אדם יש מלאך ששומר עליו שלא יפגע.

ועל המלאך הזה שלי, על ההשגחה הפרטית שלי אני רוצה לספר לכם רק התרחשות קטנה – עצומה, שהתרחשה השבוע.

לפני כמה שנים, כביש החוף ריק ואני נוסע עם רעייתי יחד עם זוג ידידים (שהוא הנוהג ברכב). שעת לילה מאוחרת והכביש פתוח והרכב... ובכן, אומר רק זאת. לא מרגישים את המהירות. כן? ופתאום מאמצע שום מקום נכנסת פרה לכביש. ההתנגשות החזיתית הייתה אכזרית, אתם לא רוצים לדעת איך האוטו היה נראה. אם אני הייתי נראה כמו האוטו, לא הייתי נראה. אבל מסתבר שיש מלאך גדול ששומר עלינו ולכל אדם יש רגעים שהוא מגלה את הנס הפרטי שלו. גם אנחנו וגם הם, כבר שוחררנו מבית החולים. כל מי שראה את הרכב, לא מאמין שהוא עדיין רואה אותנו.

אז כן, הנס יכול לפגוש אותך בדרום, יכול לפגוש אותך בצפון, בבני ברק או בכיכר השבת בירושלים, וגם בכביש החוף. הנס יכול לפגוש אותך בכל מקום וכשאתה פוגש אותו אתה מצטמרר ופשוט מברך. הגומל לחייבים טובות, שגמלני כל טוב.

לא ברעש ה'

הרב ישעיה וינד שליט"א

הוא ישב בקדמת האולם שערך ארוך ומגודל ועגיל תלוי לו באוזן אחת, כולו מרותק לדברי המרצה העומד על הבימה הקטנה ומסביר בלהט את אמיתות התורה. בסוף ההרצאה מגודל השיער מבקש לומר משהו, האישור ניתן, והבחור מכריז בקול 'אם תוכיח ותראה לי שיש בורא לעולם, אני מקבל על עצמי עכשיו שמירת תורה ומצוות!' המרצה מחייך; רגיל הוא למשפט הזה. מילים כאלה ודומים לו, נשמעים כמעט בכל סמינר או יום עיון המיועד ליהודים שאינם שומרי תורה ומצוות. הם מבטיחים שאם 'נוכיח להם' את מציאות הבורא מיד ייפך ליבם לטוב כל הימים.

בפועל אנו נוכחים לדעת שזה עובד רק באופן חלקי, וברוב המקרים לא עובד בכלל.

קוראים רבים בוודאי יתקוממו מול דברים אלו, הייתכן שאתה מוכיח למישהו שחור על גבי לבן, והוא לא מקבל את זה?

האמת שגם אנו בלב פנימה חושבים לפעמים שאם היינו זוכים היום לראות איזה נס מוחשי, מראה אלוקים בקולות וברקים, היינו נראים אחרת לגמרי. לימוד התורה, התפילות שלנו, המידות. ובכלל כל היראת שמים הייתה ברמה אחרת לגמרי, אילו זכינו לראות עין בעין איזה אות או מופת חותך ישירות משמים, לא ייתכן שהיינו נשארים שווה נפש. וזו טעות!

כהוכחה לכך נביא את הסיפור של אליהו הנביא מול נביאי הבעל המובא בספר מלכים (פרק י"ח). אליהו הנביא עומד לפני מעמד מופלא של קידוש השם על הר הכרמל. העם נוהה אחרי נביאי השקר המפתים אותו לעבוד עבודת אלילים, כאשר מנגד נמצא אליהו נביא ה' הרוצה להוכיח אחת ולתמיד את אמיתות מציאות הבורא.

הוא מזמן את נביאי הבעל לעימות מכריע על הר הכרמל: נביאי הבעל יתייצבו מולו לנוכח העם, "וקראתם בשם אלוקיכם, ואני אקרא בשם ה', והיה האלוקים אשר יענה באש הוא האלוקים".

הבעל, כמוכן, אינו מגיב להפצרותיהם של חסידיו. אליהו שם את נביאי הבעל ללעג: המשיכו לצעוק, הוא אומר; אולי הבעל ישן? לאחר שנביאי הבעל נכשלים בניסיונם להוריד אש מן השמים, ניגש אליהו ומתפלל אל ה' שיענהו ויוכל להשיב את לב העם לבוראו, ולהשריש בהם את אמונתו.

הקב"ה נענה לתפילתו של אליהו, "ותיפול אש ה', ותאכל את העולה ואת העצים ואת האבנים ואת העפר, ואת המים אשר בתעלה ליחכה". לנוכח המראה המרעיש הזה זועק כל העם, הצופה נדהם באש היורדת מן השמים, וקורא קריאה יוקדת מליאה רגשות של אמונה שלמה וצרופה: "וירא כל העם, ויפלו על פניהם, ויאמרו: ה' הוא האלוקים! ה' הוא האלוקים".

הלומד פסוקים אלו אומר בליבו, בוודאי כעת כל האלילים כרות יכרתון ויתוקן עולם במלכות ה'. מן הסתם כל הנוכחים באותו מעמד הפכו מיד למאמינים בה' ובנביאו. נחפזו לחזור לבתיהם כדי לבדוק את המזוזות, להכשיר את הכלים, ולקנות ציציות צמר מהודרות בשיעור "חזון איש".

אך בפרק הבא אנו ממשיכים לקרוא על קורותיו של אליהו מיד לאחר אותו מעמד, והם רחוקים מאוד

השגחה פרטית

הגאון רבי ישראל גרוסמן זצוק"ל

כשהגיע האדמו"ר רבי אברהם אלימלך מקארלין הי"ד זי"ע לארץ ישראל, ביקשו מנהלי ישיבת קארלין מקום חילופי זמני עבור תלמידי הישיבה שיוכלו להמשיך את סדרי הישיבה כרגיל. מקומה הקבוע של הישיבה היה בבית הכנסת המרכזי בבית ישראל, אבל כיון שהגבאים הועידו את עזרת הנשים למקום מושבו של הרבי ששם יקבל את הקהל לעצה ולברכה - חששו מההמולה בהמתנת האנשים עד הכנסה, ולכן חיפשו לתלמידי הישיבה מקום לימוד זמני.

תזכר לטובה צדקותה של אמי ע"ה ששמעה על הענין, והציעה ללא היסוס להעביר את הישיבה לחדר האורחים בביתנו. באותו זמן היה אבי ז"ל בחוץ לארץ, וכך במשך תקופה ארוכה למדו הבחורים בביתנו ואמי ע"ה דאגה לרווחתם ולצורכם. באחד הימים זכינו לביקורו של הרבי שהגיע לשמוע את שיעורו של המג"ש הגאון רבי שלמה אטיק זצ"ל מגדולי גאוני ירושלים, הרבי ישב שעה ארוכה והשתתף בשיעור והעיר הערות בסוגיה הנלמדת.

והנה, בהשגחה פרטית, כשישב הרבי בביתנו - הגיע מכתב מארה"ב, מכתב מאבי ז"ל. ובמכתב הוא מספר שבתקופה האחרונה הוא נתקף בכאבים עזים בבטנו והלך להבדק אצל רופא. הרופא הורה לאשפזו בבית החולים, שם עבר סדרת בדיקות והוחלט על דעת צוות רופאים מומחים שעליו לעבור ניתוח. אבי מבקש במכתבו "היות והרבי נמצא כעת בארץ ישראל, מבקש הוא להזכירו לרפואה שלימה בפני הרבי". אמא ע"ה ביקשה ממני להראות את המכתב לרבי, הרבי העיף מבט במכתב שהיה כתוב על פני ארבעה עמודים, במהירות עבר על כל דפי המכתב, ומיד נענה ואמר: סאיז גאר נישט... אין מקום לדאגה, הרופאים האמריקאים אוהבים לנתח באופן שיטתי, הרבי בירכו ברפואה שלימה.

אח"צ התיישבה אמי ע"ה בדעתה, אולי מן הראוי היה לשלוח מברק דחוף לארה"ב ולהודיע לאבי על התנגדות הרבי לניתוח? בין מנחה למעריב נכנסתי לרבי ושאלתי לדעתו אם כדאי לשלוח טלגרמה.

הרבי הרהר קמעא ואמר: אין צורך... הם בעצמם יגיעו למסקנה שכדאי לוותר על הניתוח!

כעבור מספר שבועות הגיע מכתב מאבי ובו סופרה כל השתלשלות הענינים, איך שבתחילה המליצו לו לעבור ניתוח, ולבסוף - בהתייעצות נוספת ושמיעת חוות דעת מומחים - הוחלט שאין צורך כלל בניתוח והסתפקו בהמלצה לקחת תרופות, וב"ה חל שיפור ניכר.

מכך. איזבל המלכה שולחת אל אליהו הודעה שהיא עומדת להורגו, ואליהו נמלט אל המדבר מחמת זעמה, "וישב תחת רתם אחד, וישאל את נפשו למות, ויאמר רב עתה ה' קח נפשי, כי לא טוב אנכי מאבותי".

אנחנו מרגישים שפספסנו פה משהו; אולי נרדמנו לרגע. מה קרה? איך הפך הניצחון הכביר של לתבוסה מחפירה? איפה כל הנוכחים בהר הכרמל? מדוע אין הם תומכים באליהו?

אליהו הנביא מבקש נפשו למות, הוא נוכח בכישלונו בחינוך העם. כל אחד שב לכרמו ולשדהו, הכול חזר להיות כשהיה, ודבר לא נותר מאותו מעמד מדהים, מלבד זיכרון מרגש, שיהיה אפשר לספרו, באוזני הנכדים המשתאים. העבודה הזרה לא סרה מן הארץ, את כוהני הבעל שנהרגו יחליפו כוהנים חדשים, ואליהו עצמו נרדף ומסתתר מפחד נקמתה של איזבל.

ואז מתגלה אליו הקב"ה, "ויאמר לו מה לך פה אליהו, ויאמר קנא קינאתי לה' אלקי צבאות, כי עזבו בריתי בני ישראל. את מזבחותיך הרסו, ואת נביאיך הרגו בחרב, ואותר אני לבדי, ויבקשו את נפשי לקחתה. ויאמר צא ועמדת בהר לפני ה', והנה העבר, ורוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים לפני ה', לא ברוח ה'. ואחר הרוח רעש, לא ברעש ה'. ואחר הרעש אש, לא באש ה'. ואחר האש קול דממה דקה".

"לא ברעש ה'!", שמעתי פעם לבאר, אין בכוחה של התרגשות חד פעמית, חזקה ומרעישה ככל שתהיה, לכוון מחויבות של קיימא לדבר ה'. קבלה אמיתית שיש לה המשך, תיכונן רק ב"קול דממה דקה", בעשייה יומיומית שקטה, הרחק מרעש וצלצולים, ממצלמות ומיקרופונים, עבודה מתמדת שאין בה דרמטיות מרגשת - אך יש בה מסירות אמיתית, שאין לה קשר להרגשים חד פעמיים.

זה מה שאנו נוכחים לדעת בפרשת השבוע בפרק כ', כשחסר לעם ישראל מים "וירב העם עם משה", שוב אח"כ בפרק כ"א נמאס להם כבר מהנס העצום - המן שיורד להם משמים, ומהמים הנובעים להם מסלע, "וידבר העם באלוקים ובמשה וגו' ונפשנו קצה בלחם הקלוקל".

גם פרשת קורח שקראנו בשבוע שעבר, ובעצם לכל אורך שהותם של בני ישראל במדבר. על אף שניסים ונפלאות מקיפים אותם מכל עבר. החל מציאת מצרים, עבור דרך מתן תורה על הר סיני, המן, הבאר, העננים, ועוד ועוד. בכל זאת עדיין היצר מצליח לפתות אותם בניסיונות חוזרים ונשנים.

המעמד בהר הכרמל לא הצליח לחנך את העם, כשם שנכשלו הברקים של מעמד הר סיני. ניסים ונפלאות יכולים לעזור למאמץ, אבל בהחלט אינם קסם פלא, אין תחליף למאמץ יומיומי ועיקש, להתמדה קבועה בניהול אורח חיים תורני, על כל פרטי פרטיו.

עלות העלון לשבת 200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 056 חשבון 61135
 אסמכתא למייל: shuly3910@gmail.com

העלון מופץ בערים:

אלעד, בני ברק, פתח תקווה, רחובות, אחיסמך, אשדוד, רחובות וחדרה

העלון ניתן להורדה ב:

לדעת, דרשו, אידישער ווינקעל, תורת יוסף ועולם העלונים

ניתן לקבל את העלון במייל

נא לשלוח בקשה למייל: shuly3910@gmail.com

מסע אל הפרשה

בכל יום שלישי בשעה 7.00 בערב ברחוב טרומפלדור 63/2 פתח תקווה עם הרב יאיר לב שליט"א